

Едно малко момиченце държеше въ ржката си чашка съ сапунена вода. Отвреме навреме то потапяше въ чашката тънка сламчица, надуваше я съ сочнитѣ си устнички, и презъ сламчицата излизаше по нѣкой голѣмъ мѣхуръ, който свѣтваше на слънцето съ всички багри на небесната джга и литваше въ въздуха като вълшебно балонче.

Много такива сапунени мѣхури излизаха презъ сламчицата, и всѣки отъ тѣхъ си мислѣше, че е най-хубавиятъ на свѣта.

— Добре, че се откъснахъ отъ тая проста сламка, — рече първиятъ, като почервенѣ отъ радост и се понесе надъ лехата отъ маргариткитѣ.

— Сега ще отида въ царския палатъ и ще кадна върху короната на царя, — каза вториятъ. — Азъ напълно заслужавамъ това почетно мѣсто, защото по-прекрасна украса отъ мене нѣма.